

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Провадия, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, V-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Никола Д. Дойчев

при участието на секретаря П.В.Г.
като разгледа докладваното от Никола Д. Дойчев Гражданско дело № 20213130101693 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството се образува по искова молба на М. ИВ. Ж. срещу Потребителна кооперация „Заря“ за осъждане на ответника да заплати на ищцата следните парични вземания:

1. За периода 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г. брутно трудово възнаграждение в размер от 743.60 лева, на основание чл. 128 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

2. За периода 01.02.2021 г. до 03.02.2021 г. брутно трудово възнаграждение в размер от 97.50 лева на основание чл.40, ал.5 КСО, вр.чл.128 КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

3. За периода от 16.04.2021г. до 30.04.2021г. брутно трудово възнаграждение в размер от 354.10 лева на основание чл.177 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

4. За периода от 01.05.2021г. до 31.05.2021 г. брутно трудово възнаграждение в размер от 743.60 лева на основание чл.177 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

5. За периода от 01.06.2021 г. до 31.06.2021 г. брутно трудово възнаграждение в размер от 743.60 лева на основание чл.128 от КТ, ведно със законната лихва върху

главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

6. За периода от 01.07.2021 г. до 09.07.2021 г. брутно трудово възнаграждение в размер от 212.46 лева на основание чл. 128 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

7. На основание чл.222, ал. 3 КТ обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения, при прекратяване на трудовото правоотношение на основание придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст общо в размер от 1487.20 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

8. На основание чл.226 от КТ обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 09.07.2021 г. до датата на подаване на исковата молба в съда до 09.12.2021г общо в размер от 3718.00 лева ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението;

9. Мораторна лихва върху горните главници за периода от 01.01.2021 г. до 09.12.2021 г. в общ размер на 397.47 лева.

Ищцата твърди в исковата молба, че работи в ответното дружество за периода от 15.10.2018 г. до 09.07.2021 г. на длъжност „продавач“ в магазин в с. **** по силата на трудов договор от 15.10.2018 г. С допълнително споразумение от 01.01.2019 възнаграждението на ищеца е 560.00 лева и 13.20 % за клас прослужено време, а от 01.01.2021 г. – 650.00 лева и 14.4 % клас прослужено време, или общо 743.60 лева брутно възнаграждение, предвид увеличаването на минималната работна заплата в страната, без подписано в тази насока споразумение. В исковата молба се посочва още, че за периода от 01.02.2021 г. до 16.04.2021 г. ищецът ползва отпуск за временна неработоспособност, а от 09.07.2021 г. правоотношение му с ответника се прекратява, поради пенсиониране. Навеждат се доводи, че на 07.07.2021 г. ищецът предоставя на работодателя трудовата книжка за вписване на прекратяването, но към момента книгата все още не се връща. Предвид тези твърдения ищецът по същество претендира заплащането на гореописаните парични вземания.

Ответникът депозира писмен отговор в срока по чл. 131 от ГПК.

Оспорва предявените искове по основание и размер. Счита за неправилно претендирането на възнаграждение в брутен размер, а оттук и на лихва за забава. Заявява, че ищецът не се явява на работа за периода, за който се претендира трудово възнаграждение, включително възнаграждение по чл. 40, ал. 5 от КСО. Счита за неоснователен и иска за възнаграждение за ползван платен годишен отпуск по чл. 177, вр. чл. 173 от КТ, тъй като за процесния период не дава писмено разрешение за ползването му. Оспорва, че получава на 07.07.2021 г. трудовата книжка от ищеца и че към момента се държи от него – с тези мотиви

счита иска за неоснователен. Признава дължимостта на сумата от 1487.20 лева, представляваща обезщетение в размер на БТВ за два месеца, поради пенсиониране. Признава и иска за трудово възнаграждение за м.януари за сумата до 577.02 лева, като за остатъка твърди, че не се дължи, поради това, че ищецът не отчита на работодателя и задържа парични средства без да посочва конкретен размер. Със същия мотив, посочва, че не се дължи и начисленото от работодателя в полза на ищеца обезщетение за неизполван платен годишен отпуск при прекратяване на ТПО по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 966.88 лева.

С определение № 200 от 17.03.2022 г. по делото се конституират лицата З.Н.Я. и „ЗКБ Консулт“ ЕООД в качеството им на трети лица помагачи на ответника Потребителна кооперация „Заря“.

Третото лице-помагач „ЗКБ Консулт“ ЕООД депозира писмен отговор. Посочва, че трудовата книжка се съхранява при нея по молба на ищцата.

В открито съдебно заседание ищцата поддържа предявените осъдителни искове чрез упълномощените от нея процесуални представители. Моли за уважаването им. Претендира разноси. Процесуалният представител на ответната страна поддържа писмения отговор. Моли за отхвърляне на част от предявените искове. Претендира съответно и разноси. З.Н.Я. и „ЗКБ Консулт“ ЕООД чрез своя процесуален представител не изразяват становище по същество на спора.

Фактически констатации и правни изводи на съда:

По делото се събират множество писмени доказателства, както и гласни такива чрез разпит на свидетели, включително се приемат две съдебно-счетоводни експертизи. По делото няма спор относно автентичността на писмените документи, нито относно правилността на приетите заключения. Анализ на свидетелските показания и тяхната доказателствена стойност ще се извърши при разглеждане на съответния релевантен по делото факт. В обобщение, преценени, както по отделно, така и в съвкупност, целият доказателствен материал дава възможност на съда да формира фактически и правни изводи относно релевантните по делото факти. Тъй като предмет на процеса са различни по вид юридически факти, настоящият съдебен състав ще направи опит за тяхната систематизация по групи и извършване на съответен анализ.

1. Общи юридически факти, отнасящи се до всички предявени искове:

По делото се установява, че ищцата и ответника сключват на 15.10.2018 г. трудов договор № 5/15.10.2018 г., по силата на който ищцата, в качеството ѝ на работник, се назначава в ответното предприятие, в качеството му на работодател, на длъжност „продавач“, с място на работа – магазин в с. ****, община **** с основно месечно брутно трудово възнаграждение 510.00 лева. Впоследствие основното брутно трудово възнаграждение на ищцата се повишава на 560.00 лева и допълнително възнаграждение за клас прослужено време – 13.20 %, равняващо се на 73.92 лева, или общо брутно възнаграждение в размер на 633.92 лева. С постановление № 331 от 26.11.2020 г., на

Министерски съвет, считано от 01.01.2021 г. минималната работна заплата се увеличава на 650.00 лева (чл. 244, т. 1 от КТ), като по делото няма данни страните да сключват допълнително споразумение за промяна размера на трудовото възнаграждение в съответствие с изискванията на горесцитирания нормативен акт на изпълнителната власт. Въпреки това, следва да се приеме, че след 01.01.2021 г. възнаграждението на ищцата е в размер на 650.00 лева бруто (с вкл. ДОД и задължителни осигурителни вноски). От приетата първоначално съдебно-счетоводна експертиза се установява, че брутно трудово възнаграждение на ищцата след 01.01.2021 г. е в общ размер на 743.60 лева (650.00 лева основно възнаграждение и 93.60 лева клас прослужено време в размер на 14.40 %).

2. По отношение на иска за заплащане на брутно трудово възнаграждение на основание чл. 128 от КТ за периода от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г.:

През този период е налице валидно трудово правоотношение между страните. Ответникът е длъжен в установените срокове да заплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на основание чл. 128, т. 2 от КТ. В случая, ответникът **признава** с писмения отговор, че дължи на ищцата нетно трудово възнаграждение в размер на 577.02 лева. Размерът на претенцията на ищцата е в брутен размер, или 743.60 лева. Както вече съдът посочи в изготвения доклад по чл. 146 от ГПК няма пречка да се претендира от работника трудово възнаграждение в брутен размер, тъй като дължимите към държавата данъци и осигурителни вноски следва да се удържат и заплатят от работодателя при доброволно изпълнение или от съдебния изпълнител при принудително изпълнение – вж. Р № 154/24.06.2015 г. по гр.д. № 6134/2014 г. на ВКС. Следва да се приеме, че искът е основателен изцяло. Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 743.60 лева. Основателно е и искането за заплащане на обезщетение за забава по чл. 86 от ЗЗД в размер на 64.45 лева (вж. ССЧЕ-л.9) за периода от 01.02.2021 г. (1-во число на месеца, следваща начисляване на главницата) до 09.12.2021 г. – датата на подаване на исковата молба.

3. По отношение на иска за заплащане на брутно трудово възнаграждение на основание чл. 40, ал. 5 от КСО, вр. с чл. 128 от КТ за периода от 01.02.2021 г. до 03.02.2021 г.:

През този период е налице валидно трудово правоотношение между страните. От представените по делото и неоспорени от страните болнични листи за временна неработоспособност се установява, че ищцата е в отпуск по болест за периода от 01.02.2021 г. до 15.04.2021 г. включително. Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. По делото няма спор, че ищцата разполага с минимално изискуемия осигурителен стаж. Размерът на обезщетението, дължимо от работодателя, се урежда в чл. 40, ал. 5 от КСО – осигурителят е отговорен за заплащането на обезщетение за временна неработоспособност за първите три работни дни, като размерът на обезщетението е 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната

неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. От приложените по делото ведомости за заплати и приетата ССЧЕ се установява, че за месец февруари 2021 г. размерът на среднодневното възнаграждение (осигурителен доход) е 97.50 лева (вж. л.5 от ССЧЕ), съответно обезщетението възлиза в размер на 68.25 лева. По делото няма представени писмени доказателства, от които да е видно погасяването на това задължение. Във ведомостта работна заплата за януари 2021 г. липсва подпис на ищцата, от което следва да се заключи, че такова обезщетение не се заплаща от ответника. Искът се явява основателен за сумата от 68.25 лева, представляваща 70 % от брутното възнаграждение, като за разликата от 97.50 лева следва да се отхвърли като неоснователен. Като последица от това е основателен и искът за заплащане на лихва за забава в размер на 7.69 лева върху главницата от 68.25 лева за периода от 01.03.2021 г. до 09.12.2021 г.

4. По отношение на исквете за заплащане на брутно трудово възнаграждение на основание чл. 177 от КТ за периода от 16.04.2021 г. до 31.05.2021 г. вкл.:

Платеният годишен отпуск се ползва от работника или служителя с писмено разрешение от работодателя – чл. 173, ал. 1 от КТ. За времето на платения годишен отпуск работодателят е длъжен да заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни – арг. от чл. 177, ал. 1 от КТ.

От разпита на свидетеля П.М. – дъщеря на ищцата – се установява, че последната подава молби за отпуск до председателя на кооперацията, който устно ѝ дава разрешение – *„Майка ми подаваше молби за отпуск...но той постоянно в телефонни разговори ѝ казваше „Спокойно. Няма проблем. Пускам те...от 16 април, когато ѝ изтекоха болничните до 9 юли, когато я освободиха от работа, майка ми си мислеше, че е в отпуск, т.к. това беше потвърдено от тогавашния председател на Кооперацията - З.“.*

Предвид тази установени факти, основен спорен по делото въпрос е възникнало ли е в полза на ищцата правото да получи трудово възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за периода от 16.04.2021 г. до 31.05.2021 г., предвид липсата на дадено от работодателя писмено разрешение.

От анализа на чл. 173, ал. 1 от КТ следва да се приеме, че законът изисква съгласието на работодателя да е обективизирано в писмен вид – в този смисъл решение № 325 от 25.06.1998 г. на ВКС по гр. д. № 1254/97 г., III г. о., докладчик председателят Т.М.. Нещо повече, настоящият съдебен състав приема, че писмената форма е условие за действителност на волеизявлението (съгласието) на работодателя. Следователно, при липсва на писмено съгласие, не може да се приеме, че ползването на платен годишен отпуск е законосъобразно. Този юридически факт, обаче, ще е от значение, ако се разглежда в настоящия процес, наличието на дисциплинарна отговорност на работника, поради неявяването му на работа в продължение на повече от два дни, какъвто не е настоящия случай – в този смисъл е Р

Решение № 542 от 23.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1767/2009 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Ж.Н.. В цитираното решение изрично се посочва, че *„Начисляването и получаването на възнаграждение като за разрешен платен годишен отпуск, не заместват разрешението на работодателя за ползването на отпуска.“*. Тоест напълно е възможно на работника да се начисли заплащането на възнаграждение като за разрешен платен отпуск, въпреки липсата писмено разрешение на работодателя, но въпреки това работникът да отговаря дисциплинарно пред работодателя си за това, че не се е явил на работа. В тази връзка практиката приема, че при иск по чл. 224 от КТ (макар и такъв иск да не се предявява) срещу работодателя, дори и при липса на писмено разрешение, работодателят може да се позове на *„недействителното“* ползване на платен годишен отпуск и по този начин да се освободи от отговорност по чл. 224 от КТ – вж. Решение № 188 от 16.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4473/2019 г., III г. о., ГК, докладчик председателят Ж.Д.. От това следва правния извод, че ищцата макар да ползва без писмено разрешение платен годишен отпуск за периода от 16.04.2021 г. до 01.06.2021 г., в нейна полза възниква правото да получи трудово възнаграждение, независимо от това, че може да отговаря дисциплинарно пред работодателя. В настоящия случай, е налице извънсъдебно признание от работодателя за наличието на задължение по чл. 177 от КТ за периода от 16.04.2021 г. до 31.05.2021 г., тъй като същото е отразено в счетоводните му регистри, респ. във ведомости заплати и са декларирани в Националната агенция за приходите. От изготвената допълнителна ССЧЕ се установява, че е налице пълно съответствие между ведомостите за заплати за месеците април, май 2021 г., издадени от ЗКБ „Консулт“ ЕООД и информацията, която е налична в системата на НАП. Съгласно тези данни в полза на ищцата има начислено от ответника следното брутно трудово възнаграждение за ползван платен годишен отпуск по чл. 177 от КТ: за периода от 16.04.2021 г. до 30.04.2021 г. БТВ в размер на 354.10 лева; за периода от 01.05.2021 г. до 31.05.2021 г. БТВ в размер на 743.60 лева;

Предвид горното, настоящият съдебен състав прима, че ответникът следва да заплати на ищцата трудово възнаграждение за периода от 16.04.2021 г. до 01.06.2021 г., през който период ползва платен годишен отпуск, макар и без писмено разрешение. Ответникът следва да се осъди да заплати сумата от 1097.70 лева. Като последица от това е основателен и искът за заплащане на лихва за забава в размер на 21.94 лева върху главницата от 354.10 лева за периода от 01.05.2021 г. до 09.12.2021 г. и в размер на 39.66 лева върху главницата от 743.60 лева за периода от 01.06.2021 г. до 09.12.2021 г., чиито размер се установява от приетата ССЧЕ.

5. По отношение на иска за заплащане на брутно трудово възнаграждение на основание чл. 128 от КТ за периода от 01.06.2021 г. до 31.06.2021 г. и от 01.07.2021 г. до 09.07.2021 г. вкл.:

По делото се установява от разпита на свидетеля П.М., че ищцата не се явява на работа през този период. По аргумент от т. 2 на чл. 128 от КТ, съдът приема, че трудово възнаграждение не се дължи, тъй като ищцата не престоира трудова дейност. Исковете за заплащане на брутно трудово възнаграждение от 743.60 лева за месец юни и от 212.46 лева

за м. юли 2021 г. следва да се отхвърлят, ведно със претендираната лихва за забава върху всяка главница. Исковете се предявяват на основание чл. 128 от КТ, поради което не следва да се коментира дали ищцата ползва за периода от 01.06.2021 г. до 09.07.2021 г. платен годишен отпуск и респективно дължи ли се възнаграждение на основание чл. 177 от КТ.

6. По отношение на иска за заплащане на основание чл. 222, ал. 3 от КТ обезщетение в размер на две брутни месечни възнаграждения в размер на 1487.20 лева:

Съгласно чл. 222, ал. 3 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основаниято за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

По делото се установява пълно и главно, че ищцата работи в ответното предприятие от 15.10.2018 г. и в хода на трудовото правоотношение придобива и упражнява правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, видно от разпореждане 3*****/02.02.2021 г., издадено от ТД на НОИ-*****. Няма спор също така, че именно на това основание трудовоправната връзка между страните се прекратява със заповед № 1/08.07.2021 г. Видно от същата, заповедта се връчва на ищцата на 09.07.2021 г., от което следва да се приеме, че трудовият договор между страните се прекратява считано от 09.07.2021 г. Ответникът признава с писмения отговор дължимостта на сумата от 1487.20 лева, равняваща се на две брутни работни заплати. Искът по чл. 223, ал. 3 от КТ следва да се уважи изцяло, ведно със законната лихвата по чл. 86 от ЗЗД в размер на 63.21 лева за периода от 10.07.2021 г. (датата след прекратяване на ТПО) до 09.12.2021 г.

7. По отношение на иска за заплащане на основание чл. 226 от КТ обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 09.07.2021 г. до 09.12.2021 г. в размер на 3718.00 лева:

За установяване на относимите към иска по чл. 226 от КТ факти, по делото се разпитва св. П.М., дъщеря на ищцата. Съдът взема предвид възможната заинтересованост на свидетелката, предвид роднинската ѝ връзка с ищцата и като преценява показанията ѝ, наред с останалите писмени доказателства и това, че са логични и без вътрешни противоречия, приема, че същите отговарят на истината.

Съдът приема за установено пълно и главно, че ищцата получава на 07.06.2021 г. трудовата си книжка от НОИ, след което предава същата на председателя на кооперацията – З.Н.Я. – свидетелката посочва следното: *„След това от НОИ трудовите си книжки ги получи на 7 юни с писма и ги предаде на З.тогавашният председател на кооперацията... майка ми каза, че е предала трудовите си книжки...“*. Трудовото правоотношение между страните, както вече се установи, се прекратява месец по-късно на 09.07.2021 г., от което

следва изводът, че към този момент трудовата книжка се намира в ответника. Ищцата не получава към 09.07.2021 г. трудовата си книжка, а едва на 15.04.2022 г. в о.с.з. чрез процесуалния си представител – адв. П. от третото лице-помагач на ответника – ЗКБ Консулт ЕООД, извършващ счетоводно обслужване на кооперацията. По делото се установява още, че ищцата многократно търси трудовата си книжка от председателя на кооперацията – З.Я., а след това от А.Д.. Ищцата разбира от З.Я., че книжката се предава от него на З.Б. – представляваща ЗКБ Консулт и че може да си я вземе от гр. ***** – „Майка ми си е търсила трудовата книжка от З. постоянно – от момента, когато му я е дала. Тяхната уговорка беше в най-кратък срок той да ѝ я върне. Но впоследствие З. каза, че я е предал на г-жа Б. и ако тя толкова много бърза, да отиде във ***** да си я вземе оттам“. Ищцата се явява в счетоводната кантора в гр. ***** началото на месец септември 2021 г. за даване на обяснения защо не се явява на работа, на която среща ищцата отново си поисква трудовата книжка, но не я получава – „Посещението на майка ми при г-жа Б. беше през месец септември за даване на обяснения защо не се е явила на работа. До тогава включително и тогава, майка ми също питаше за трудовата си книжка...но не я получихме...г-жа Б. не е присъствала на тази среща.“.

От горната фактическа обстановка и като съобразява постановките на т. 1 и т. 2 от ТР № 1/2019 г. от 02.12.2019 г. по тълк.дело № 1/2019 г. на ОСГК на ВКС, съдът формира правния извод, че задължението на работодателя да върне трудовата книжка на ищцата възниква в деня на прекратяване на трудовия договор на 09.07.2021 г. и доколкото това задължение не се изпълнява в този ден, ответникът изпада в забава считано от 09.07.2021 г. Работодателят е длъжен да организира по такъв начин дейността си, че да върне трудовата книжка на работника в деня на прекратяване на трудовия договор, или в друг ден по взаимно съгласие с него, каквото в случая няма данни да се постига. Не се установяват наличието на факти, обуславящи обективна невиновна невъзможност за изпълнение на посоченото задължение в деня на прекратяване договора. Без значение е фактът, че книжката се предава в друго населено място за оформяне гр. ***** и че ищцата знае за това. Ищцата няма задължение да търси и получи книжката си на място различно от мястото, на което престоира труда си, поради което не може да се приеме, че е налице кредиторска забава от нейния страна по смисъла на чл. 95 от ЗЗД. Местоизпълнението на задължението за връщане на книжката, с оглед естеството на престацията и вида на правоотношението, следва да се извърши в мястото, където работникът или служителът престоира работната си сила (вж. мотивите на т. 1 от ТР № 1/2019 г.), което в случая е магазина в с. ****. Няма данни по делото ответникът да поканва ищцата да получи трудовата си книжка в село ****. Остават недоказани по делото и твърденията на органичния представител на третото лице-помагач „ЗКБ КОНСУЛТ“ ЕООД – З.Б., че трудовата книжка се съхранява в счетоводната кантора по молба на самата ищца. Доказателства в тази насока не се ангажират.

Предвид горното, следва да се приеме, че е налице незаконно задържане на трудовата книжка от работодателя за периода от 09.07.2021 г. до 15.04.2022 г. – деня на предаването ѝ

на работника чрез неговия процесуален представител в открито съдебно заседание. Исковата претенция следва да се уважи за периода, така както се посочва в исковата молба – от 09.07.2022 г. до 09.12.2021 г. Съгласно т. 4 на основната ССЧЕ размерът на обезщетението възлиза на 3718.00 лева бруто – точно толкова, колкото е размерът на предявената искова претенция. Забавата на ответника влече след себе си и други негативни последици, изразяващи се в начисляване обезщетение за забава в размер на законната лихва, чиито размер възлиза на 158.03 лева (вж. стр.13 от ССЧЕ). Искът за лихва също следва да се уважи в пълен размер.

По разноските:

И на двете страни се дължат разноски на общо основание съгласно правилата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК. Видно от представения списък по чл. 80 от ГПК ищцата претендира разноски в общ размер на 1281.00 лева. Представят се доказателства за извършването им, от които следва да се възстановят 1126.06 лева, съразмерно на уважената част от предявените искове. Направените от ответника разноски са в размер на 900.00 лева, видно от представените банкови документи. Ищецът е отговорен за разноски в размер на 108.86 лева, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 **да заплати** на М. ИВ. Ж. ЕГН *****, следните парични вземания:

1. Сумата от 743.60 лева, представляваща брутно трудово възнаграждение за периода 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г., на основание чл. 128 от КТ, както и лихва за забава в размер на 64.45 лева, начислена върху главницата за периода от 01.02.2021 г. до 09.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението;

2. Сумата от 68.25 лева, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за периода от 01.02.2021 г. до 03.02.2021 г., на основание чл.40, ал.5 от КСО, вр.чл.128 от КТ, както и лихва за забава в размер на 7.69 лева от 01.03.2021 г. до 09.12.2021 г. на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 до окончателното изплащане на задължението;

3. Сумата от 354.10 лева, представляваща брутно трудово възнаграждение, за периода от 16.04.2021г. до 30.04.2021г., на основание чл.177 от КТ, както и лихва за забава върху главницата в размер на 21.94 лева за периода от 01.05.2021 г. до 09.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 до окончателното изплащане на задължението;

4. Сумата от 743.60 лева, представляваща брутно трудово възнаграждение за периода от 01.05.2021г. до 31.05.2021 г., на основание чл.177 от КТ, както и лихва за забава в размер на 39.66 лева за периода от 01.06.2021 г. до 09.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението;

5. Сумата от 1487.20 лева, представляваща обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения при прекратяване на трудовото правоотношение, поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание чл.222, ал. 3 КТ, както и лихва за забава в размер на 63.21 лева за периода от 10.07.2021 г. до 09.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението;

6. Сумата от 3718.00 лева, представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 09.07.2021 г. до датата на подаване на исковата молба в съда до 09.12.2021г, на основание чл.226 от КТ, както и лихва за забава в размер на 158.03 лева, за периода от 10.07.2021 г. до 09.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението;

ОТХВЪРЛЯ иска на М. ИВ. Ж. ЕГН ***** срещу „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 за заплащане на обезщетение за временна неработоспособност за периода от 01.02.2021 г. до 03.02.2021 г., на основание чл.40, ал.5 КСО, вр.чл.128 КТ, за разликата над сумата от 68.25 лева до претендирания размер от 97.50 лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. ИВ. Ж. ЕГН ***** срещу „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 за заплащане на брутно трудово възнаграждение в размер от 743.60 лева на основание чл.128 от КТ, за периода от 01.06.2021 г. до 31.06.2021 г., както и иска за лихва в размер на 33.46 лева за периода от 01.07.2021 г. до 09.12.2021 г., като неоснователени.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. ИВ. Ж. ЕГН ***** срещу „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 срещу М. ИВ. Ж. ЕГН***** за заплащане на брутно трудово възнаграждение в размер от 212.46 лева на основание чл.128 от КТ, за периода от 01.07.2021 г. до 09.07.2021 г., както и иска за лихва в размер на 9.03 лева за периода от 10.07.2021 г. до 09.12.2021 г., като неоснователени.

ОСЪЖДА „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 да заплати на М. ИВ. Ж. ЕГН***** сумата от 1126.06 лева съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА М. ИВ. Ж. ЕГН ***** да заплати на „Потребителна кооперация „Заря““ с ЕИК 000073703 сумата от 108.86 лева съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението се постановява с участието на трето лице-помагач на страната на

ответника – З.Н.Я., ЕГН:***** и „ЗКБ КОНСУЛТ“ ЕООД ЕИК:205158497.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Окръжен съд ***** в двуседмичен срок от връчването му на страните;

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____